

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **R. D., nar. ...,**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. CPR-19433-5/ČJ-2018-930310-V244

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 11. 2018 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 20. 11. 2018, č. j. CPR-19433-5/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno, ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPB-16315-19/ČJ-2018-060022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění
a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 119, ust. § 119a nebo ust. § 179 nebo ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu podle ust. § 32 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního
vyhoštění byla skutečnost, že v období
od prosince 2017 do ledna 2018 byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

2. Žalobce **žalobou** brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Žalobce se neztotožňuje s posouzením správních orgánů, pokud jde o charakter jeho činnosti, žalobce nemůže souhlasit s tím, že by měl na území České republiky vykonávat nelegální činnost, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, kde ačkoliv u jiné firmy, tak stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobce má platné pobytové oprávnění na území, přičemž toto pobytové oprávnění mu umožňuje výkon zaměstnání. Žalobce pracoval v souladu se zákonem, neboť pro výkon své činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobce je zaměstnancem polské společnosti, která byla najata k provedení díla na území České republiky. Plnění svých zakázek může tedy tento zaměstnavatel plnit i na území jiných členských států, aniž by pracovníci z třetích zemí potřebovali pracovní povolení. Žalobce nesouhlasí s tím, že by nedocházelo k poskytnutí služby ve smyslu evropské legislativy. Při složitosti této problematiky, kdy i kdyby se jednalo o nelegální řetězení smluvních vztahů, tak je nutno poukázat na to, že žalobce je prostým dělníkem, práva neznalým. Získal povolení
k pobytu na území, které jej opravňuje i výkonu závislé práce a zaměstnavatel jej poslal vykonávat práci na svou zakázku, pokud tedy došlo k porušení povinností, tak ne ze strany žalobce.
3. Dále je žalobce přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, neboť jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního
vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu.

4. Žalobce rovněž namítá nedostatečně zjištěný stav věci, pokud jde právě o výše uvedenou otázku, kde zejména absentuje provedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností ve vztahu k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Žalobce na druhé straně tvrdí, že se jednalo o standardní obchodní vztahy, kde on sám navíc figuroval jako pouhý zaměstnanec jednoho ze zainteresovaných subjektů. Bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby, aby poskytly informace o výkonu činnosti žalobce.
5. Území České republiky žalobce již dávno opustil, proto vyhoštění z České republiky je opatření nadbytečné. Správní orgán je ze zákona povinen rozhodovat ve věci řízení o správním vyhoštění ve lhůtě 7 dnů. Správní orgány však vedou řízení téměř 1 rok.
6. Žalobce namítá, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudit to, zda by mu v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č. j. 5 Azs 28/2008-61, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a kde tento konstatuje, že „*pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí*“. Dle názoru Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006-82 přitom platí, že „*povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven*“. Žalobce má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, neboť má za to, že v rámci správního řízení bylo zcela dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co vyšlo v řízení najevo i s tím, co uvedl žalobce.
8. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dle úředního záznamu sepsaného správním orgánem prvního stupně dne 18. 1. 2018 proběhla na staveništi, dne 18. 1. 2018 kontrola zaměřená na nelegální zaměstnávání cizinců, při níž bylo zjištěno, že žalobce a další cizinec nemají žádné povolení k výkonu zaměstnání ani platné vízum, které by je opravňovalo k výkonu zaměstnání. Žalobce předložil cestovní pas č. bez víza, informace o nástupu do zaměstnání, smlouvu o provedení práce mezi a žalobcem, dodatek ke smlouvě o provedení práce a 3 x písemnost v polském jazyce. Bylo zjištěno, že žalobcova pracovní náplň byla práce na vodoinstalaci. Dle vyjádření hlavního stavbyvedoucího společnosti, cizinci pracují pro společnost subdodavatelské společnosti a poskytl veškeré písemné doklady, včetně docházky.

9. Z důvodu podezření, že žalobce je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, bylo dne 18. 1. 2018 zahájeno řízení o správním vyhoštění.
10. Dne 18. 1. 2018 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního vyhoštění, v němž uvedl, že do České republiky přicestoval naposledy dne 6. 1. 2018 autobusem jedoucím z přes do Brna. Jako účel své cesty uvedl, že byl vyslán na služební cestu polskou firmou, u níž na území nepracoval. V České republice pracuje pro firmu OHL ŽS, jeho práci na stavbě kontroloval mistr (druhé jméno si nepamatuje). Pracoval zde asi měsíc. Od zaměstnavatele měl slíbenou mzdu 4000 zlotých, v České republice nedostal nic. Na území České republiky nemá majetek, ekonomické vazby, dluhy či pohledávky. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka, má se kam na vrátit.
11. Součástí spisového materiálu je mj. cestovní doklad, ze kterého vyplývá, že na území členských států Evropské unie vstoupil dne 27. 10. 2017 a následně je dne 22. 12. 2017 opustil, dále je zde založena smlouva o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a společností dne 21. 11. 2017; dodatek ke smlouvě o provedené práci uzavřený mezi žalobcem a společností dne 22. 11. 2017, dle něhož je žalobce vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti; dále smlouva o provedení díla uzavřená dne 2. 1. 2017 mezi společností, jako objednatelem, a společností, jako zhotovitelem, kdy předmětem smlouvy jsou stavební práce instalatérské pro společnost na území České republiky; dále Informace o nástupu zaměstnání ze dne 28. 11. 2017, dle něhož je žalobce vyslán k plnění úkolů pro společnost; dále Nákupní objednávka uzavřená mezi společností, jako objednavatelem a společností, jako dodavatelem, kdy předmětem smlouvy je provedení montáže ZTI v termínu listopad 2017 až prosinec 2017. Dále je ve spise založen docházkový list za měsíce prosinec 2017 a leden 2018, z něhož je patrné, že žalobce dne 1. 12. 2017 nastoupil do práce. Dne 28. 2. 2018 proběhl pohovor s V. P., jednatelem společnosti, který uvedl, že od dostal objednávku na instalatérské práce na Janáčkově divadle a žalobce práci vykonával na základě smlouvy s polskou společností Ve správním spise se dále nachází závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 28. 3. 2018, dle něhož je vycestování na možné; sdělení Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Brně, že žalobce je zaměstnancem společnosti, a to na základě vyslání v rámci poskytování služeb.
12. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil shodné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Dle napadeného rozhodnutí všechny podklady rozhodnutí vyústily v jediný závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
17. K první žalobcově námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela (výčet těchto podkladů specifikován výše). Dle krajského soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespécifikuje, v čem spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.
18. Co se týče druhé námitky žalobce, že tento byl oprávněn v České republice pracovat, a to na základě vyslání svým polským zaměstnavatelem, je i tato nedůvodná.
19. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky pro společnost svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016-53). Žalobce prováděl práci na staveništi Janáčkova divadla. Povaha pracovní náplně spočívala v práci na vodoinstalaci. Společnost vedla žalobci docházku. Dohodu o provedení práce žalobce uzavřel pouze

s polským zaměstnavatelem, přičemž žalobce nepopírá, že by ve společnosti vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou dohodu. Žalobce však v cestovním dokladu neměl vylepené žádné vízum. Žalobce vykonával práci pro společnost na základě smlouvy o dílo (nákupní objednávky ze dne 21. 11. 2017) uzavřené mezi českým zaměstnavatelem společností a společností Byť tedy i po přidělení žalobce k výkonu práce pro společnost zůstal formálně zachován pracovněprávní vztah k polskému zaměstnavateli.

20. Žalobce v žalobě trvá na tom, že žalobce pro výkon své činnosti v České republice nepotřeboval povolení k zaměstnání.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
22. Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
23. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
24. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97.
25. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.

26. Podle § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
27. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
28. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1,2 zákona o zaměstnanosti). V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvlášť upravuje některé hraniční případy. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, je-li cizinec, jehož zaměstnavatel je zahraničním subjektem, tímto svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k výkonu práce spočívající v plnění úkolů dle smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a českou právnickou nebo fyzickou osobou. Ust. § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, stanoví, že je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1). Dočasným přidělením cizince k výkonu práce k uživateli je v souladu s § 66 zákona o zaměstnanosti třeba rozumět agenturní zaměstnávání. Podle § 66 in fine agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta, nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání. Zákaz agenturám práce dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele nejen držitele zelené a modré karty, nýbrž i ty, kterým bylo vydáno povolení k zaměstnání, byl do zákona o zaměstnanosti zaveden s účinností od 1. 1. 2012. Podle důvodové zprávy k novele č. 367/2011 Sb. je agenturní zaměstnávání cizinců v rozporu s účelem pracovního povolení, které je vždy vydáváno s vazbou na konkrétní pracovní místo.
29. Výjimku z tohoto pravidla představuje ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na

respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

30. Soudní dvůr EU již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb konstatoval, že „činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva, je podnikatelskou činností“, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v článku 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus a další se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být služba poskytována, mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci C - 91/13 Essent Energie však Soudní dvůr upřesnil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněným může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (například ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu). Nicméně pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, v němž je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli vysláni pouze dočasně za účelem splnění konkrétního úkolu, neusilují o vstup na pracovní trh hostitelského členského státu, a nemohou pro něj tím pádem představovat ohrožení.
31. Obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017-25.
32. Prakticky totožný skutkový stav byl základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, podle něhož „český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98

písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti“ (bod 41 odůvodnění).

33. Krajský soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za příslušný i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor relevantní judikatury Soudního dvora, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31.
34. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce uzavřel s polskou společností pracovní smlouvu, jež spočívala v provádění práce instalatérské na objektech firmy, a to na dobu od 21. 11. 2017 do 21. 11. 2019. Podle smlouvy mezi společností a společností vyplývá, že předmětem smlouvy je provedení stavebních prací prostřednictvím zaměstnanců společnosti Podle smlouvy mezi společností a společností, je předmětem smlouvy provedení montáže potrubí. Z pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností je zřejmé, že je uzavřena na dobu dvou let a dodatek týkající se místa výkonu práce v České republice není do budoucna časově omezen. Není tedy zřejmé, že žalobce měl svou pracovní činnost na území České republiky vykonávat pouze po omezenou dobu či nikoli.
- Do protokolu žalobce uvedl, že v pro svého zaměstnavatele nikdy nepracoval.
35. Z uvedeného je zřejmé, že společnost fakticky působila jako agentura práce vysílající žalobce na manuální práci do České republiky, neboť žalobce pro tuto společnost nikdy na území nepracoval. Žalobce tedy nevykonával svou hlavní činnost v Polsku (zde totiž nevykonával žádnou činnost), ale v České republice; z vyjádření žalobce ani neplyne, že by se po ukončení práce v České republice měl vrátit zpět ke společnosti a pro ni pracovat. Taktéž je ze smlouvy mezi společnostmi a zjevné, že takto formulovaná smlouva pouze zastírá faktický stav, kdy společnost žádnou konkrétní zakázku neplnila, své zaměstnance neinstruovala, nebyli pod jejím vedením; předmětem činnosti této společnosti bylo jednoznačně pouze dodání pracovníků na český pracovní trh.
36. Stran námitky nepřiměřenosti uloženého opatření v délce 1 roku, neshledal krajský soud ani tuto důvodnou. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze vydat

rozhodnutí

o správním vyhoštění až na dobu 5 let. Žalobce výkon práce vykonával neoprávněně od prosince 2017 do ledna 2018, tedy 2 měsíce, proto uložení doby vyhoštění při spodní hranici

na 1 rok je zcela přiměřené opatření.

37. Co se týče námitky žalobce, že žalovaná nedostatečně posoudila, zda žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy, i tato je nedůvodná. Žalovaná si vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 28. 3. 2018, dle něhož je vycestování na Ukrajinu možné. Podle přiložených dokumentů ke stanovisku žalobce pochází z oblasti, kde nedochází k ozbrojenému konfliktu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, kupříkladu v jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 115/2018-34: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z žil na západě ve městě, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP- ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).“ Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť se nachází na jihu, a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobce v zemi původu.*

38. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

39. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně